

ข้าพเจ้าอายุ 30 ปี เป็นชาวอำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น อาชีพสถาปนิก เชื้อสายจีนทั้งฝ่ายบิดาและมารดา จึงคุ้นเคยและเคยชินกับประเพณีจีนโบราณระดับหนึ่งเท่าที่ความใส่ใจของข้าพเจ้าจะเรียนรู้จดจำมาได้ ซึ่งต่อมาข้าพเจ้าพบว่าเป็นส่วนหนึ่งของการตามรอยจิตของข้าพเจ้าที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติธรรมที่จะมาเล่าสู่กันฟัง เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ชีวิตที่หาซื้อด้วยเงินไม่ได้

ข้าพเจ้าเกิดในยุคร่วมสมัย คือกลางเก่ากลางใหม่ ทำให้ได้เห็นถึงความแตกต่างของทั้ง 2 ยุค เกิดข้อเปรียบเทียบทั้งส่วนที่ดีและไม่ดี สิ่งที่ข้าพเจ้าใช้สอนจิตตนให้ตั้งอยู่ในทำนองคลองธรรมที่ช่วยคุ้มครองจิตมิให้ตกต่ำเดือดร้อนเป็นทุกข์ก็คือ

- 1. ความอดทน** ทั้งต่อตัวบุคคลและต่อเหตุการณ์ต่างๆ อุปสรรคชีวิตที่พบเจอ ความอดทนของคนสมัยก่อนมักประกอบด้วยคุณธรรมช่วยกำกับ มีพระพุทธศาสนาเป็นที่ยึดเหนี่ยวของจิตใจ ทำให้ชีวิตที่แม้จะมีความรู้้อยก็สามารถฟันฝ่าอุปสรรคที่มาในรูปแบบต่างๆ จนประสบความสำเร็จได้อย่างยืนนานตราบชั่วลูกหลาน ทั้งสามารถนำมาบอกเล่าได้อย่างภาคภูมิใจ
- 2. การรักการอ่านหนังสือ** คืออุปนิสัยต่อมาที่ข้าพเจ้าเห็นประโยชน์และอยากเชิญชวนให้ท่านช่วยกันสนับสนุนลูกหลานให้อ่านหนังสือกันมาก

3. **การเป็นแบบอย่างที่ดี** คนที่สอนคนอื่นได้แต่ตัวเองยังทำอย่างที่สอนคนอื่นไม่ได้ ย่อมขาดความน่าเชื่อถือในที่สุด ตรงข้ามกับผู้ที่กระทำตนเองเป็นตัวอย่างที่ดี เมื่อท่านจะพูดจะสอนขึ้นมากก็เป็นที่น่าเชื่อถือ เป็นที่เคารพยำเกรงในความเป็นคนจริงผู้รักษาสัตย์จะ

4. **การทำดีต้องไม่หวังผล** มิเช่นนั้นการทำดีนั้นอาจก่อทุกข์ก่อโทษแทน คนที่คิดหวังผลจะไม่ยอมทำความดีที่มองไม่เห็นสิ่งตอบแทน

ข้าพเจ้าได้ข้อคิดเกี่ยวกับการทำความดี **“อย่าเห็นว่าเป็นความผิดเล็กน้อยแล้วจึงทำ และอย่าเห็นว่าเป็นความดีเล็กน้อยแล้วจึงไม่ทำ”** แม้กระนั้นข้าพเจ้าเองก็ยังคงมีกิเลส โดยเฉพาะความหลงอยู่มาก แม้แต่การหลงติดดี คิดว่าเราดีแล้ว ซึ่งสุดท้ายเราก็กิเลสหลอกหลอนครั้งแล้วครั้งเล่าตราบที่เท่าที่เรายังไม่สามารถฝึกสร้างสติให้ขึ้นมากำกับใจ ช่วยประหัดประหารกิเลส “สมเด็จพระปิยมหาราชท่านทรงเลิกทาสทางกายให้เรามานานแล้ว เหลือแต่ทาสทางใจที่เราต้องเป็นผู้เลิกด้วยตนเอง”

หลวงปู่ได้สั่งสอนทั้งด้วยคำสอนและการกระทำ ให้เห็นเป็นแบบอย่างตามแนวขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ทรงชี้แนะไว้ และท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่า ทำได้จริงและได้รับผลจริง ข้าพเจ้าคิดว่ามีอาจตอบแทนคุณท่านด้วยวิธีอื่นใดได้ดีเท่าการปฏิบัติบูชา โดยตั้งปณิธานไว้ว่า ลูกขอยึดเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะ และขออุทิศตัวเป็นคนดีของสังคม เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยสืบต่อและเผยแผ่พระพุทธศาสนาเท่าที่กำลังสติปัญญาความสามารถของข้าพเจ้าจะพึงมีพึงพัฒนาไปได้ตลอดชั่วชีวิตนี้

ประโยชน์ที่ข้าพเจ้าได้รับจากการปฏิบัติธรรมมีดังนี้

1. มีความอดทนทั้งทางร่างกายและจิตใจ
2. มีความกตัญญูต่อผู้มีอุปการคุณ โดยเฉพาะบิดา มารดา ครูบาอาจารย์ ฯลฯ
3. มีความยุติธรรม เป็นกลาง ปล่อยวางมากขึ้น และเข้าใจว่าเรารักสุขเกลียดทุกข์เช่นไร คนอื่นก็เป็นเช่นเดียวกัน จึงควรรักและเมตตาคนอื่นเหมือนรักตนเอง
4. เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม เกิดหิริโอตตัปปะ ไม่กล้าทำสิ่งชั่วที่ทำให้ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อน
5. เห็นคุณค่าของชีวิต ไม่อยากทำให้ชีวิตตกต่ำโดยไม่ควร จึงไม่ปล่อยให้ความคิดชั่วเข้าครอบงำจิตใจให้เศร้าหมองได้ แม้จะยากก็ต้องพยายามฝืนใจตนให้ได้ เพราะไม่มีผู้ใดสามารถบงการให้ชีวิตเราตกต่ำหรือดีขึ้นได้ นอกจากตัวเราเอง
6. สภาพจิตใจละเอียดประณีตขึ้น กายเบาใจเบาสงบเย็นนิ่งขึ้น ทำให้ไม่วุ่นวามมากเหมือนก่อน ไม่จมอยู่กับอดีต ความคิดเป็นระเบียบมากขึ้น การทำงานละเอียดรอบคอบขึ้น ลดความผิดพลาดของงาน
7. รักษาศีล 5 ได้ครบถ้วนและบริสุทธิ์มากขึ้น ทำให้ไม่ต้องคอยปิดบังความผิดใด ๆ
8. มีสติประจำตนมากขึ้นและนานขึ้น เป็นการเตรียมเผชิญความตายอย่างมีที่พึ่ง
9. รับรู้ รับทราบ ปล่อยวาง เพื่อไม่ให้จิตต้องรับอารมณ์เครื่องเศร้าหมองมากนัก ประคองให้จิตทำหน้าที่รู้ตัว ตื่นตัวและเบิกบานอยู่เสมอเท่าที่นึกได้ทันทุกเวลา

สิ่งดีเหล่านี้เกิดขึ้นกับผู้ที่ตั้งใจปฏิบัติจริง เพียงเราเชื่อฟังและทำตามตัวอย่างที่ดีเช่นหลวงพ่ोजรัญ ซึ่งท่านย้ำเสมอว่า “ทำความดีต้องลงทุนความลำบาก” และ “ทำความดีต้องทำสม่ำเสมอ ให้เสมอตั้นเสมอปลายจึงจะได้รับผลดี”

บัดนี้ข้าพเจ้าได้ตระหนักในความเมตตาที่ พระเทพสิงหนุราจารย์ (หลวงพ่ोजรัญ ลูตธัมโม) มีต่อลูกศิษย์ของท่านทุกคนแล้ว จึงขออนุญาตเดินตามทางที่ท่านเดินให้ดู แม้จะต้องพบความลำบากก็ยอม โดยตั้งใจว่าจะค่อยๆ สะสมความดีไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหมดลมหายใจ